

6. Протибольшевицька революція – до визволення єдиний шлях.....	116
7. Національно-визвольна революція і російські протикомуністичні сили.....	140
8. Спільний фронт національно-визвольних революцій.....	168
9. Проблема націонал-комуністичного фронту.....	190
10. Розвиток і чинники революційного процесу.....	219

З МОСКАЛЯМИ НЕМА СПІЛЬНОЇ МОВИ

У 1951 і 1952 рр., коли внаслідок московсько-большевицької агресії в різних частинах вільного світу виникла можливість вибуху Третьої світової війни, на Заході, головно в Німеччині й США, появилася ще одна форма московського імперіялізму, звернена проти еміграцій поневолених Москвою народів. Так зв. біломосковські політичні групи, очолені А. Керенським, розпочали інтенсивну політичну акцію з програмою знищити большевизм, але зберегти імперію, затримуючи в дальшій неволі «всі народи Росії». Для своєї диверсії вони здобули велику підтримку з боку американських кіл; тоді постали такі творива, як СОНР, АКВБ, КЦАБ і т. п. з спільним завданням звести до спільного кітла політичні сили еміграцій поневолених народів, а їхню боротьбу проти Москви і її імперіялізму перетворити на боротьбу лише проти большевицького режиму й комуністичної системи.

Ці ворожі для української справи затії таєрував С. Бандера у своїх статтях: «З москалями нема спільної мови», та в двох наступних – «Первородний гріх проросійської концепції» і «Відкриті карти». Провід ЗЧ ОУН видав дві

заяви, підтримуючи спільні «Позиції українських політичних установ та організацій» з 27.12.1952 р. та спільну «Деклярацію національних політичних центрів і Національно-Визвольних Організацій» поневолених Москвою народів з 14.12.1952 р. (Див.: «ОУН у світлі постанов Великих Зборів, Конференцій та інших документів з боротьби 1929-1955 р.», збірка документів, Бібліотека Українського Підпільника, ч. 1. Видання ЗЧ ОУН, 1955 р., стор. 264-282 «Наше становище до біжучих подій» і «Доповнююче становище Проводу Закордонних ОУН»).

Нижче наведена стаття була друкowana за підписом С. Бандери в тижневику. «Український Самостійник», Мюнхен, рік III, ч. 42/143 з 12.10.1952 р.

*

В українській політиці вже давно устійнилася однодушна негативна постава до всіх, явних чи замаскованих, намагань впрягти українську справу до московського імперіалістичного воза. Всюди, поза сягом московського насильства, українська національна спільнота ставиться до того роду московських затій так, як звичайно до

ворожих починів. І кожна спроба з боку москалів зробити вилім в українському фронті є цілком безнадійна.

Тим часом за таке завдання – змінити цю послідовну поставу української політики, – приймають ті американські політичні кола, які в теперішній психологічній війні з большевизмом організують американські акції на цьому відтинку. Вони різними засобами намагаються звести в одно річище і визвольні змагання народів поневолених Москвою, в першу чергу України, і протирежимні, антикомуністичні тенденції серед московського народу, репрезентовані його політичною еміграцією. Базою спільної дії мало б бути передусім саме негативне ставлення до большевизму, як до режиму і комуністичної системи, боротьба за його усунення та за встановлення на його місце демократичного ладу. Що ж стосується державно-політичного укладу на місці ССРСР, то мала б залишитись російська імперія в дотеперішньому складі, до якої далі належала б Україна й інші народи, хіба, що самі форми їхньої підлеглости були б у дечому змінені.

Максимальні «концесії», які допускала б ця концепція народам, що борються за своє визволення від Москви, – це було б відкладення їхнього державного визначення на пізніше, після переможення большевизму спільними силами і встановлення демократії в російській імперії. До того часу Україна й інші народи мали б переставити свої вільні змагання тільки на протирежимну, протикомуністичну боротьбу і провадити її в аспекті неподільності російської імперії, з пристосуванням до московських бажань.

Така концепція зустрілась з одностайним різким відпором усіх українських політичних середовищ на еміграції, коли московські чинники на еміграції пробували ввести її в дію, а американські аранжери й покровителі тримались за лаштунками. Після того американська політична акція в цьому ж напрямі почала виявлятися щораз виразніше, ставлячи цю проросійську, єдино-неділимську концепцію, як офіційну лінію політики США. Різні засоби політичного натиску і з'єднання мають зламати одностайність українського відпору та перетягнути слабкі

і податливі на такі методи елементи серед української політичної еміграції. Настійливість американських чинників, які ведуть цю акцію, готова посунутись до таких меж, що, мовляв, становище української сторони до такої їхньої концепції вони будуть трактувати як чинник українсько-американських взаємин. Тобто, що керівні політичні кола США будуть так ставитися до українських політичних сил, як ці ставитимуться до їхньої проросійської політичної акції.

Цього роду прояви і сугестії мають за ціл викликати замішання в українській політиці на еміграції, позбавити її підметності і перетворити на податливий об'єкт у тактичних заграх чужої політики. В такій ситуації всі українські самостійницькі сили мусять виявити свою національно-політичну зрілість і непохитну стійкість на позиціях нашої визвольної справи.

В першу чергу мусимо категорично відкидати кожен сугестію, щоб нашу поставу супроти будь-яких московських плянів, акцій і сил трактувати в іншій площині, ніж з позиції української визвольної боротьби

і політики. Коли хтось намагається трансформувати це на відношення між нами і США, то цього не можна ані вважати за поважне ставлення справи, ані тим більш до такого ставлення достосовуватися. Бо ставлення до Москви, до московської нації і державности, до всіх складників і форм московського імперіялізму – це виросте з вікової історії, основне питання життя і розвитку української нації. Воно стоїть у нас на першому пляні. Натомість актуальна концепція політики США в психологічній війні з більшевизмом – це питання тільки політичної тактики і то дуже сумнівної. Американська акція по лінії єдино-неділимській – це, з погляду українських визвольних змагань, явище тільки кон'юнктурного значення, незалежно від її можливої натури і часу тривання.

Питання нашого відношення до різних московських сил і акцій, які заторкують українські справи, зокрема визвольні змагання і самостійність України під будь-яким оглядом, оцінюємо, вирішуємо і реалізуємо тільки згідно з українською рацією. На суть

такого нашого відношення не можуть мати впливу ці обставини, що означені московські акції виступають у сплетенні з акціями третіх сил, або мають від них підтримку, хоч би нам навіть дуже залежало на добрих взаєминах з тими силами.

Акція згаданих американських кіл знову ставить перед українськими політичними силами за кордоном справу співдії з московськими протикомуністичними, але імперіялістичними середовищами. Зміст однородної відповіді всіх українських самостійницьких сил у такій засадничій справі визвольної політики не може достосуватись до бажання зацікавлених чужосторонніх чинників, ані до того, чим вони підпирають свої бажання. Ця відповідь перерішена самою природою, цілями і положенням обидвох справжніх партнерів: українського і московського.

Цілі визвольних змагань України і союзних народів є незмінні і цілком виразні: повне визволення від загарбницького і насильницького імперіялізму московської нації в цілому і його теперішньої форми, боль-